

~~SECRET~~

1с., 1983г.

Сведения, събрани от проф. ИВАН МИТЕВ на 18.X.1973 година

Роден съм в София през 1906 г. Завърших химия. Назначиха ме асистент в Медицинския факултет в катедрата по хигиена. За активна комунистическа дейност съм арестуван, инквизиран, лежал съм в затвора. Междувременно съм бил сътрудник на всички прогресивни вестници и спусания. Участвувал съм в ръководствата на много организации. Бях член на управителния съвет и на съюза на българските химици, начело на който стоеше Ас.Златаров. Обичах литературата и затова Д. Димов ми харесваше. Бях чел неговия пръв роман и някои негови разкази и още тогава ми направи впечатление, че един ветеринарен лекар може да бъде такава ^{чужда} личност. Защото професията неминуема се отразява върху характера и личността на човека.

В Пловдив постъпих на работа на 1 септ. 1946 г. Отидох по настояване на Т. Павлов и д-р Драмалиев. С квартирите беше много тежко. Две години прекарах в Търговската гимназия, където кабинетът беше и квартира за много от нас. Аз бях на работа в медицинския факултет и живеех на четвъртия етаж. В партера няколко души лесовъди и агрономи: проф. Петко Петков, проф. Димитър Стефанов, проф. Павел Попов. Във вечерните часове ^{с нас} се виждахме в градината на училището. Тогава партийната организация при университета беше една с не повече от двадесетина члена. Аз съм член на партията от 1924 год.

Димов аз вече познавах като писател. Особено ми харесваше романа му "Осъдени души". По време на гражданската война в Испания аз се занимавах със журналистическа дейност, познавах подробно събитията в Испания и виждах в романа едно много реалистично произведение.

Често пъти разговаряхме вечер в градината на Търговската гимназия. Аз бях написал една статия за постиженията на Владимир Христо^в, по-късно академик /син на поета Кирил Христов/. Димов се беше възхитил от отношението ми към Вл. Христов и от смелостта ми да го изкажа публично. "Това Ви прави една голяма чест, че пишете така хубаво и така обективно за един човек на науката" - ми каза той. Този разговор ни сближи. Скоро обаче, през 1947 г. лесовъдите заминаха за София и тази хубава група се разби.

В университета се беше създавало отношение срещу Кристианов. Аз го защитавах. Правеше ми впечатление, че докато агрономите злословеха около него, Димов не е казал нито една дума против. ^{мисля}